

Yazarken senindir sözcükler,
bittiğinde yazmak, herkesin olur...

MAVİ YAZILAR

Prof. Dr. Ferruh N. Ayoğlu

HANİ KALIR YA YÜREĞİN

Zamanın birinde, “Asya’dan gelip de Akdeniz’e bir kısırak başı gibi uzanan” o güzel toprakların güneybatısında, kendine saldırmayan hiçbir ülkeyle savaşmayan bir ülke varmış. Ana soyluymuş uzun zaman insanları. Işık Ülkesi derlermiş adına; Likya diye bilinir. Batıdaki sınırı Telmessos imiş, Apollon’un kehanet merkezi sayarlarmış; şimdilerde Fethiye derler adına. Bir de adası var denizden gelenleri karşılayan. En eski adı meçhul. Bir zamanlar Makri demişler adına; uzak, erişilmesi zor yer anlamında. rivayet odur ki bizimkiler geldiğinde dönmemiş dilleri Makri’ye, Meğri demişler adına. Sonralarda Şövalye Adası olmuş adı.

Önünde uzanan maviliğin, İblis Burnu ile Kurtoğlu Burnu arasındaki hatta kadar uzanan, bizim Fethiye Körfezi dediğimiz sularına Glaucus Sinus

derlermiş eskiden. Glaucus, Troya’nın yardımına koşan Sarpedon’un yareni ve kuzeni, bir yiğit savaşçı. Adı parlak, ışıltılı ve mavimsi yeşil anlamına gelir; hani bu suları tanımlamak için turkuvaz dediğimiz. Hippolochus’un oğludur. Bellerephon’un torunu.

İşte orada bir yerde, Akdeniz’in o güzel maviliğinde, Glaucus Sinus’un köşesinde, Telmessos’da bekliyordu bizi Comandante. Günleri günlere ekleyerek beklemiştim. Arada bir kendini gösteren güneşe gülümseyerek, soğuğa ve yağmurlara, ve pencerenin ardında kalan fırtınalara aldırmadan düşler kurarak. Kitaplar, notlar, sırt çantası, hazırdım günlerdir kavuşmaya.

Aslında Mart’tan belliydi yazın da yaz öncesi gibi karmaşık rüzgârlarla geçeceği. Olsun diye

geçirmiştim içimden. Yorgundum. Öyle hissediyordum. Anlık kaçışlara vuracaktım kendimi. Alarga satırlar düşecektim not defterime.

Dedim ya hazırdım. Biliyordum. Meltemin dalgalarından sıyrılıp Kızıl Ada'nın dingin sularına bırakacaktım çapayı. Tembel tembel yatacaktım güneşin altında Akdeniz Gözlümle. Akşamüstü, bangır bangır müzik sesleriyle, gezi tekneleri gelecekti mutlaka. Sonra gürültülerle gideceklerdi. Olsun, aldırmayacaktım. Ortalık ağustos böceklerinin sesine kalacaktı yeniden.

Başka bir sabah, erken saatlerinde günün, çözüp halatları, Göcek'e seyredecektik. Kızıl Ada ve Katrancı Adası'nı iskelemizde, Göcek Adası'nı sancağımızda selamlayarak varacaktık Yassıca'ya. Sonrası bize kalacaktı. Nereyi isterse avara gönlümüz, orada soluklanacaktık. Ama büyük ihtimaldir ki, Bedri Rahmi'yi selamlayacak, Tersane Adası'nda kendimizi sulara bırakacaktık.

Aynı özellikte iki tekne karşılaştığında mavide sancaktan gelene yol verilir. Biliyordum. Sırf daha büyük olduğu için yol hakkını kendinde sanan en azından bir kaptanımsıyla karşılaşacaktım mutlaka. Biliyordum. Kocaman yatlar olacaktı o güzelim koylarda. Kıç halatlarını iki yana açıp bağlamış, benden gayri kimse gelmesin diyen kocaman yatlar. Matahmış gibi, onlara özenip yayılan yelkenliler de olacaktı, muhtemelen kiralık. Birilerinden gürültüler gelecekti. Birileri bize bakacaktı yine, bununla mı gelmişler, ne işleri var, bunlar da kim gibisinden. Olsun, aldırmayacaktım. Teknen evindir olsa olsa kardeşim. Ne kadar büyük, havalı, gösterişli olursan ol, bahçe ortaktır işte bu mavi dünyada; diğerleriyle aynı denize dalarsın ne yapsan da.

Biliyordum. Geceye kalacaktı yine dönüş. Kaçmak için mi meltemin son dalgalarından, öyle mi isterdi gönlümüz, orası meçhul; o da sır kalsın yürek yangınında. Usul usul, ağır yolla süzülecekti beyaz kuş gecenin koynunda. Babadağ'ın üzerinden bize bakan ayın yakamozu gösterecekti yolu. Seyir fenerlerinin ışığı vuracaktı heçin kenarına. Ve mutlaka, ama mutlaka, birbirimize bakacaktık yine; sonsuz bir aşkla, bilmem kaçınıcı defa.

Fotoğraf: Ferruh N. Ayoğlu

Biliyordum. Bir de mutlaka Şövalye Adası'ndan uğurlayacaktık günbatımını. Biraz erken gidip alargada kalacak, doyamayacağımızı bilerek son dakikaya kadar yüzecektik mutlaka. Bırakıp kendini esintinin koynuna, haydi artık gelin der gibi burnunu günbatımına çevirerek çağıracaktı bizi beyaz kuş.

Biliyordum. irili ufaklı tekneler doluşacaktı günbatımına doğru, bazıları aldırmadan diğerlerine, yer kapmaya çalışacaktı manzaranın karşısında ön sıralardan. Hatta, büyük ihtimaldir ki, birisi, belki de aynı konsere bilet aldığımızı sanarak açacaktı müziğin sesini; sevdiği şarkıyı herkes seviyormuş gibi. Olsun, aldırmayacaktım. Pruvada oturup kadehimizi yudumlayarak seyredecektik o muhteşem kızılığ. Kimsenin malı değildi ya günbatımı. Deniz ve rüzgar, çevirse de pruvayı istediği yöne, biz, günbatımına dönecektik yüzümüzü.

Dedim ya, biliyordum. Hepsi oldu. Biliyordum ama aldırmayacaktım. Aldırmadım.

Sonra, bir yelkenli süzüldü günbatımıyla aramıza.
Usul usul. Ölçüp biçti demir atacağı yeri. Ve güneş,
düşmeye başladı gökyüzünden. Ağır ağır. Kızarak
yaklaştıkça denize. Işığa aşık pervane misali.
Yanması gibi pervanenin ışığa koşarken. bir
maviden bir maviye akarken usul usul. Kızıla boyadı
kendini de çevresini de.

Hani gidersin bir yere de yüreğin geldiğin yerde
kalır ya. Ya da gelirsin bir yerden de gittiğin yer de
kalır ya yüreğin. Öyle bir hal işte. Garip bir şey bu.

Güzeldir güz. Kendine ait rüzgarı, kendine ait
renkleri vardır. Kaplar seni. Koynuna alır. Ama ne
çare işte; benim yüreğim yazda kaldı yine.

Yüreğim yazda kaldı dediysem, yanıltmasın. Bazen
mutluluktan kalır insanın yüreği. Ne bileyim, aşktan
kalır, sevdadan kalır insanın yüreği oracıkta.
Hüzünden kalır bazen, özlemekten kalır. Ya da hiç
bitmesin dediğin muhteşem bir anın göz
kırpmasından kalır yüreği insanın kimi zaman.
Bazen de nedensiz. Kalır oracıkta...

Fotoğraf: Ferruh N. Ayoğlu